

Comoara Ascunsă

*M-am vindecat
prin mila lui Hristos*

■ Lidia Antonăceva

Mama mea își dorea un băiețel, dar m-am născut eu, o fetiță. Nu m-a acceptat cu inima chiar de la bun început. Responsabilitate pentru mine înaintea societății avea, dar dragoste - nu. Doream să fim apropiate, îi povesteam tainele mele copilărești cele mai ascunse. Drept răspuns — surzenie emoțională, necuviință, ironie.

Tata însă mă iubea! Cu părere de rău, el era prezent rar acasă, deoarece pleca la câștig, dorind să ne asigure mie și mamei o viață îndestulată. Făcea tot ce depindea de el, ca în locul casei țărănești de lemn în care locuiam, să construiască o casă nouă, de piatră, spațioasă, cu toate comoditățile. Tata era un om cu suflet mare și spunea că va face tot posibilul și imposibilul ca soția și fiica lui să aibă tot ce-i mai bun. Dar, cu părere de rău... Mama nu-l iubea, precum nici pe mine nu mă iubea. Ea s-a măritat târziu. Tinerii de care-i plăcea se fereau de ea, deoarece era fiica „dușmanului poporului”. Ce sărbătoare era pentru mine, când venea tata acasă! Văd și acum ochii lui, strălucind de fericire, cadourile! Îmi plăcea să mă arunce deasupra capului, mă purta pe umeri și se străduia să comunice cu mine cât mai des. Și desigur s-a ținut de cuvânt, a construit o casă precum și-a dorit-o. Tăticul meu, tăticule, cât ne era de bine împreună cu tine! Nenorocirea a venit pe neașteptate. Tata a murit tragic, când aveam 8 ani. „Nu, nu se poate!” — nu puteam crede aceasta, chiar când trupul său stătea în sicriu în sală. Mă culcam să dorm pe patul lui și așteptam, când va veni și va spune: „Cine s-a culcat în patul meu? Cât de dor mi-a fost de tine!” Însă el nu a venit nici peste o zi, nici peste o săptămână, nici peste o lună. Este inutil să discuți cu moartea. În sufletul meu s-a format o rană mare, care sângera mereu. Tresăream pe stradă, dacă îmi părea că cineva dintre trecători semăna cu tata. Mama s-a consolat repede și practic nu-și mai aducea aminte de el. Singurul lucru pentru care bocea era că a rămas fără sprijin material, cu datorii neachitate pentru casă. În înversunarea ei împotriva destinului și în deznădejdea ei mama mă bătea pentru orice vină și se tânguia cu voce tare: „Pentru ce sunt pedepsită?!”

Continuare la pag. 3

Stimați Cititori!

Dacă doriți să primiți lunar ziarul
«**Comoara Ascunsă**»,
puteți înainta cererea, sunând
la tel.: _____ de la 10⁰⁰ - 18⁰⁰
de luni până joi.

De ce există atât de multe biserici?

pag. 2

Știința, Biblia și consumul de alcool: 8 motive să renunți

pag. 4

Bătrânețe la 30 de ani pag. 5

Fitoncidele vindecă pag. 5

Cum să-ți cucerești FIUL pag. 6

Cum să te îndrăgostești de propria soție? pag. 6

Cina în familie, protecție sigură pentru adolescenți pag. 4

De ce există atât de multe Biserici?

■ Greg BROTHERS

Mama mea a fost botezată în biserica „Adunările lui Dumnezeu”, tata era membru bisericii luterane suedeze. Eu am fost botezat în biserica metodistă. Dar astăzi sunt slujbaş al bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Puțin straniu, nu-i așa? Da, însă acesta nu este un fenomen chiar atât de neobișnuit, 135 mln. de membri ai bisericii din America aparțin diverselor confesiuni creștine, care în 1977 erau în număr de 1275. Nimeni nu cunoaște numărul lor astăzi. De ce totuși există atât de multe biserici, fiecare dintre ele declarând despre continuitatea sa în învățătura lui Hristos care Se ruga pentru unitate în mijlocul ucenicilor Săi? Cum s-a putut întâmpla că procesul „unității” s-a transformat în procesul „multiplicării”?

CREȘTINISMUL IMPERIAL

O asemenea expresie sună puțin straniu. Dar astăzi avem atât de multe biserici într-o oarecare măsură din cauză că imperatorul Constantin a decis cândva să-i unească pe toți creștinii. Aceasta a fost în anul 313.

Nimeni nu poate explica concret, de ce a procedat el așa. Dar în curând creștinismul a devenit religie oficială. Unii spun că o viziune, primită nemijlocit înainte de bătălia serioasă care urma să aibă loc, ar fi servit drept cauză a convertirii lui Constantin la creștinism. Alții fac presupunerea că el spera ca cu ajutorul religiei să-și facă imperiul puternic și unitar. Dar oricare ar fi fost motivul, este evident doar un singur lucru – Constantin nu făcea parte dintre oamenii care contribuie la dezbinări. Până la convertirea lui la credința creștină, credincioșii disputau între ei în privința multor chestiuni. Spre exemplu, când trebuie să fie serbat Paștele și chiar ce natură are Hristos. Primind creștinismul, Constantin a pus capăt acestor divergențe, instituind consilii, la care se soluționau problemele, cine să fie răsplătit, iar cine să fie pedepsit. Acum creștinismul a devenit ortodox (adică singura învățătură dreaptă).

Biserica primea ajutor material de la imperator, însă acum viitorul ei se afla într-o dependență directă de soarta Imperiului roman, care în timpul acela era divizat în cel de Răsărit și cel de Apus. Ceva identic s-a întâmplat, desigur, și cu Biserica romană – ea s-a divizat în ortodoxă Greacă (ortodoxă în partea de răsărit a imperiului) și Romano-Catolică (în partea de apus a lui).

În afară de aceasta, acum unii au început să folosească creștinismul și în scopuri egoiste – pentru a deveni aliații imperatorului. Spre exemplu, s-a întâmplat următorul caz: un trușor conducător de oaste, pentru a-i face pe plac lui Constantin, i-a silit pe toți soldații săi să treacă printr-un râuleț, pentru a-i face dintr-o dată „adevărați creștini”. Drept rezultat creștinismul din Evul Mediu a început să se asemeze cu un strat gros de vopsea de pe acoperișul unei case vechi. El a atins toate sferele vieții sociale, dar nu a adus în această viață aproape nici un fel de schimbări. Membrii bisericilor locale erau în marea lor majoritate niște oameni săraci și neștiutori de carte. Oamenii simpli așa cum credeau, așa și trăiau. Alianța bisericii cu statul păgân în timpul guvernării lui Constantin i-a făcut pe mulți creștini să se gândească la starea lor spirituală. Era necesară reforma bisericii.

REFORMAȚIUNEA

Pe temeiul ordonanțelor editate de către biserica, au început să se construiască școli. Asemenea societăți creștine, ca „Franciscanii” și „Frații moravi”, făceau tot posibilul ca să ofere studii oamenilor simpli, analfabeți. Dar Reformațiunea în cadrul bisericii ar fi ajuns imposibilă, dacă nu s-ar fi schimbat stilul de conducere. „Dați Bisericii oportunitatea de a-și întări puterea, – a spus cândva Gillibrand. – Oferiți-le libertate oamenilor care ocupă locurile de conducere, doar atunci ei vor reuși să ridice nivelul spiritual al Bisericii”.

Totuși acum, primind libertatea și puterea, oficial bisericesc a început să abuzeze tot mai mult de ele în scopurile lor ambițioase. De exemplu, a lua mită a devenit un lucru obișnuit. Mulți

dintre slujbașii bisericii erau într-atât de mult absorbiți de problema de unde să ia bani, încât aproape că nu le mai rămânea timp pentru lucrarea spirituală. Iată de ce Martin Luther stăruia asupra altei abordări: „Învățați oamenii să studieze Biblia de sine stătător, ajutați-i să înțeleagă că datorită credinței lor în Dumnezeu ei vin într-o legătură directă cu El. Având o comuniune personală cu Dumnezeu, ei vor deveni creștini veritabili”. Și doar atunci întreaga Biserică, de la oamenii cei mai de jos până la cei mai de sus, a simțit schimbarea benefică. Totuși unora din ierarhia bisericească cuvintele lui Luther li s-au părut prea îndrăznețe, și ei au făcut tot posibilul pentru a-l alunga, cu dezonoare, din Biserică. Deși ei înșiși nu erau adversarii Reformațiunii.

Contestabilă între catolici și protestanți nu era întrebarea, dacă este necesară sau nu Reformațiunea în biserică, ci în ce mod trebuie să fie efectuată această lucrare. Chiar și aceia care au acceptat propunerea lui Luther, nu puteau ajunge la un numitor comun cu privire la sistemul de realizare a „Reformațiunii veritabile”.

De exemplu, anabaptiștii își făureau viața, urmând cu strictețe principiile expuse de Hristos în predica Sa de pe Munte. Străbunii spirituali ai mennoniților, hutteriților contemporani nu participau la viața politică, renunțau la serviciul militar și-i botezau doar pe cei ajunși la majorat. Iar urmașii lui Jean Calvin împărtășeau poziția lui Luther cu privire la Biblie, credință și botez. Cu toate acestea ei dădeau întâietate nu autorității lui Dumnezeu, ci autorității bisericii.

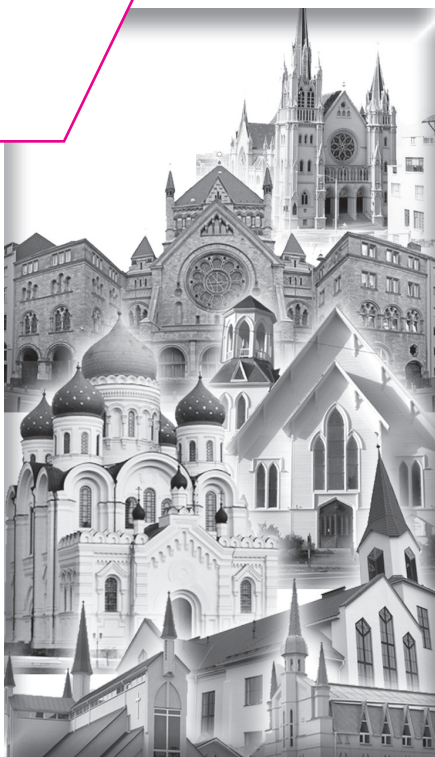
EXPERIENȚELE TRĂITE DE BISERICA CREȘTINĂ DIN ANGLIA

Mulți creștini, recunoscând necesitatea realizării reformațiunii, totuși nu simțeau o dorință arzătoare de a urma calea propusă de protestanți. Împăratul Angliei Henry al VIII-lea aparținea anume unei asemenea clase de oameni. El chiar a scris o carte, în care a luat o atitudine împotriva lui Luther, supunând criticii concepțiile lui. Alții la rândul lor încercau să îndrepte Biserica din Anglia pe calea propusă de către protestanți. O grupă mică de anglicani sperau să înfăptuiască reforma în Biserica dinăuntru. Aceștia erau numiți „puritani” (de la engl. „purify”, ceea ce înseamnă „a face mai curat” sau „a curăți”).

Separatiștii au pierdut credința în posibilitatea Reformațiunii, iar apoi și interesul față de ea și acționau după propria judecată. Prezbiterienii, de exemplu, considerau că autoritatea bisericească trebuie să fie reprezentată de Sfatul ales al slujbașilor, căruia îi era prescris să se bazeze mai mult pe oameni, decât pe împărat și episcopii lui. Congregaționalii și baptiștii au mers cu un pas mai înainte în această direcție, vorbind despre avantajul congregației locale.

Apoi pe arena istoriei creștine a apărut John Knox, care nu recunoștea autoritatea Bisericii Romane și a luat cuvântul împotriva presiunii exercitate de către Biserică asupra oamenilor. El învăța că Dumnezeu vorbește cu noi prin intermediul „vocii noastre interioare” și că conștiința noastră este cel mai bun conducător. Ucenicii lui se numeau „Societatea prietenilor”, dar dușmanii i-au poreclit drept „quakeri”.

Apariția acestor biserici în mare ma-

ioritate avea loc în mod organizat, ceea ce nu poate fi spus cu privire la bisericile fondate de către John Wesley. Wesley slujea ca preot în Biserica Anglicană și a devenit cunoscut datorită propriei sale metodici deosebite de desfășurare a serviciilor divine. Într-o zi, meditănd asupra comentariilor lui Luther, scrise pentru Epistola apostolului Pavel către Romani, el a simțit o căldură neobișnuită în inimă. Și din acel moment a început să predice celor săraci, organizând pentru ei clase de studii și învățându-i disciplina și ordinea. Societatea religioasă organizată de el a început să se dezvolte repede și a fost numită Biserica metodistilor.

AMERICA LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI XIX

Însă în America chiar și după Reformațiune nu se permitea să-ți alegi singur religia. Dacă ai fi fost un suedez, atunci ai fi putut frecventa doar Biserica Luterană, dacă ai fi fost un danez – Calvinistă, irlandez – Romano-Catolică. Dar tot în acest timp mennoniții suedezi locuiau alături de quakerii englezi. Prezbiterienii scoțieni țineau dispute cu metodistii din Wales cu privire la libertatea voinței. Luteranii decideau, care biserică luterană este cel mai bine s-o viziteze. Suedezii, danezii, norvegienii, nemții, finlandezii și irlandezii care locuiau în America, aveau propriile biserici naționale.

Confruntându-se cu un asemenea număr enorm de religii, unii dintre activiștii bisericești au început să caute o posibilitate de a-i uni pe toți creștinii. Ei sperau să reîntoarcă creștinismul la „curățenia sa de la început”, îndepărtând de pe el învelitoarea tradițiilor de veacuri, dar toate încercările lor erau înecate în dezbateri fără de sfârșit.

Această problemă nu era dintre cele ușoare. De exemplu, mulți congregaționaliști afirmau că cheia pentru rezolvarea ei este însuși omul. De partea cealaltă, susținătorii doctrinei „iraționale” considerau că o asemenea rezolvare este posibilă doar dincolo de limitele rațiunii omenești.

Alții susțineau punctul de vedere al lui Alexander Campbell, zidind credința lor potrivit cu Sfânta Scriptură. „Despre ce vorbește Biblia, despre aceea vorbim și noi, – afirmau ei, – acolo unde ea păstrează tăcerea, tăcem și noi”. Dar chiar și la o asemenea abordare a problemei, printre urmașii învățării lui Campbell au apărut multe teme discutabile, iar în legătură cu aceasta și multe biserici ca: „Ucenicii lui Hristos”, „Biserica lui Hristos” și „Biserica creștină”.

Joseph Smith a afirmat în fața tuturor că există ieșire din impas. De fapt, el a găsit un manuscris, care chipurile conține răspunsurile aproape la toate întrebările referitoare la religie. Urmășii lui au format Biserica care a fost numită „Biserica lui Isus Hristos a sfinților din ultimele zile”, cunoscută nouă mai mult

ca „mormonii”. Așa că nici pe departe nu fiecare biserică a apărut sub influența puterii reînnoitoare a Evangheliei.

În procesul reformelor nu ultimul rol l-a jucat de asemenea și deosebirea rasială. Membrii „albi” ai bisericii aveau o atitudine nu chiar prietenoasă față de africanii americani, ceea ce la fel a condus la apariția noilor confesiuni creștine: metodistii americani, metodistii creștini și baptiștii naționali. Mulți creștini din America s-au pomenit ca și cum ai nimănui, dar apariția mișcării antisclavagiste le-a ajutat să-și determine țintele și menirea. În afară de aceasta, apariția învățării lui Darwin cu privire la evoluție și noile tălcuiuri ale Sfintei Scripturi, precum și afluența în țară a emigranților-catolici au condus spre faptul că protestanții au fost nevoiți să ocupe o poziție de apărare. Tot în această perioadă apare încă o mișcare – „Gândul nou”. Ea a fost condusă de Maria Baker. Dar, în pofida denumirii, acest gând nu era nou. Percepția lor iluzorie a realității existente și atitudinea lor față de Dumnezeu ca față de un Duh care dă viață, deja au avut loc în concepțiile transcendentaliștilor.

Pe de altă parte, sfinții părinți ai Bisericii sperau să renască duhul primilor metodisti. Asemenea biserici, ca „Armata salvării”, „Nazireii”, „Biserica lui Dumnezeu” lucrau în mijlocul celor săraci. Ei acordau o importanță serioasă sfințeniei vieții de fiecare zi. Deosebită era atitudinea lor față de a Treia Persoană a Dumnezeirii – Duhul Sfânt.

În anul 1901, în ajunul Anului nou, Agnes Ozman a început să vorbească „în limbi”, și acest fapt a constituit începutul mișcării penticostale. La început ea era susținută de către creștinii separatiști, dar apoi această mișcare a început să capete o popularitate tot mai mare. Au apărut noi organizații religioase: „Biserica Internațională a penticostalilor”, „Adunările lui Dumnezeu”, „Biserica lui Dumnezeu” (ore. Cleveland, statul Tennessee) și un șir întreg de altele.

Apropo, mulți dintre acei care au primit darul limbilor, doreau mai mult să rămână în Biserica lor, decât să se unească într-o Biserică penticostală „clasică”. Baptiștii, luteranii, catolicii romani și anglicanii reprezentau o parte a acestei mișcări carismatice. Dar dacă mișcarea carismatică unește la un loc pe unii creștini aparte, atunci mișcarea ecumenică intenționează să unească la un loc toate bisericile. De exemplu, biserica evanghelică luterană din America a fost formată datorită unificării unui mare număr de luterani care au emigrat în America. Congregaționalii americani, primind în societatea lor grupele calviniste, au format „Biserica lui Hristos” unificată. „Biserica lui Hristos” unificată din Canada a apărut pe temeiul alianței bisericilor metodiste, prezbiteriene și congregaționaliste.

De fiecare dată când două biserici se uneau într-una, se vedea că atât în biserica din nou formată, cât și în cea desființată erau oameni care nu erau de acord cu o asemenea unire. Istoria creștinismului de asemenea mărturisește că atunci când membrii bisericii nu pot să-și susțină propriul punct de vedere, ei adună în jurul lor adepți și se separă. Trebuie să remarcăm de asemenea faptul că multe denominațiuni au apărut pe o asemenea cale. Mândria, obiceiurile rele, prejudecățile, iar uneori chiar și lenea deveneau cauzele apariției duhului de rivalitate și divizare în ambianța creștină. Anume în asemenea caz se dă prioritate ideii omenești, și nu învățării lui Hristos. De exemplu, unele biserici, fără a avea vreo temelie, recomandă un mod de viață celibatar sau dimpotrivă, sfătuiesc oamenii să se căsătorească, predică pacifismul sau cheamă la un război sfânt. Dar, în pofida tuturor acestor lucruri, astăzi noi putem extrage din experiența primilor creștini multe lucruri prețioase, pentru a nu repeta greșelile lor, ci a continua lucrarea pe care ei au început-o cu succes.

Când William Miller a început să predice despre faptul că în anul 1844 va fi sfârșitul lumii, în cuvintele lui au crezut până la 100 de mii de americani. Dar după aceasta a urmat și dezamăgirea – Hristos nu a venit. Atunci mulți au plecat din Biserică, iar cei rămași s-au unit în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. Ei stabileau întâlniri pentru adunări de rugăciune, unde studiau Biblia, se rugau și treptat se întăreau în credința lor, ceea ce a servit ca bază pentru apariția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (AZȘ).

Biserica AZȘ atrage asupra sa atenția deosebită atât a credincioșilor din alte curente creștine, cât și a oamenilor necredincioși prin păzirea învățării biblice. De asemenea trebuie să remarcăm faptul că doctrinele ei în mare măsură coincid cu doctrinele credincioșilor din alte curente creștine. De exemplu, la fel ca și catolicii, membrii Bisericii AZȘ cred în Treimea Dumnezeiască, la fel ca și luteranii, acceptă mântuirea prin credință, la fel ca și baptiștii, propovăduiesc ceremonia botezului celor ajunși la majorat, la fel ca și Biserica „Ucenicii lui Hristos”, recunosc că doar Biblia poate fi singura conduită în viața practică de creștin.

Dar având o așa mulțime de biserici, este oare posibil pentru un om ca să facă singura alegere corectă? Istoria creștinismului mărturisește că este luminoasă, clară, corectă doar acea cale, care este luminată nu de către abia vizibilității licurici ai născocirilor omenești, ci de lumina strălucitoare a Cuvântului lui Dumnezeu, unde călăuză este însuși Hristos.

M-am vindecat prin mila lui Hristos (începutul la pag. 1)

Viața continuă

Eu creșteam fiind un copil oropsit, nesociabil, cu o autoapreciere foarte scăzută. Singura mângâiere îmi erau cărțile, învățătura la școală. Locul din inima mea, predestinat pentru iubire, era gol. Când am mai crescut, căutam în mod inconștient în tineri asemănarea cu tatăl meu, dar nu o găseam. Aveam frică de tinerii deștepți, interesați, deoarece simțeam o stare lăuntrică de frustrare, nu aveam deprinderi de comunicare. Credeam că dacă propria mea mamă nu are nevoie de mine, atunci cine ar avea nevoie de mine? La cursurile pregătitoare pentru intrarea la universitate am făcut cunoștință cu un tânăr simpatic. Din cauza simțământului singurătății „mi-am pus ochelarii roz” în mod conștient și m-am măritat. În curând, după cum și trebuia să mă aștept, „ochelarii s-au spart”: el a început să bea, să mă ia în derâdere, să mă înșele cu altele. Priveam la toate acestea printre degete: nu aveam nici gelozie, nici puteri, nici dorință să mă lupt. Dar nici timp nu aveam: lucram, învățam la universitate la secția fără frecvență, creșteam fiul, îngrijeam gospodăria. În sfârșit, ne-am despărțit.

Doamne, cum m-ai suportat?

Anii treceau. Sufletul îmi era pustiu. M-am descurajat în oameni și m-am dus la Dumnezeu la biserică. Mergeam la împărtășanie. În momentul pocăinței nu vedeam pe nimeni: inimă îmi plângea, din ochi îmi curgeau neîncetat lacrimi. Dintr-odată m-am văzut ca pe o păcătoasă. Până atunci mă compătimeam foarte mult, mă supăram pe alții, îndeosebi pe mama, iar vina mea n-o vedeam. Însă Dumnezeu mi-a dezvăluit păcatele, și ele au apărut înaintea mea în toată urâtenia lor. În conștiința mea era atunci doar un singur gând: „Doamne, cum m-ai suportat?” Mă căiam că am încălcat Poruncile lui Dumnezeu, îmi era greu să mă obișnuiesc cu gândul că din acel moment trebuia să-I încredințez lui Dumnezeu toate sferele vieții mele și să îndeplinesc voia Sa,

Poruncile Sale. Însă Duhul Sfânt continua să lucreze cu inima mea nesăcâitor, înțelepțește. Dumnezeu mi-a explicat încet-încet că mă iubește și că este destul de înțelept ca să Se îngrijească de mine. M-am gândit: „Dacă-i vorba să cred, atunci să cred întru totul!” Religia formală nu-mi trebuie nici mie, nici lui Dumnezeu”. Și m-am smerit înaintea lui Dumnezeu.

Așa se întâmplă cu oricine este născut din Duhul

Dar ce-a fost după aceea — nu pot descrie prin cuvinte! Inima mea s-a umplut de pace cerească și de dragoste! Niciodată nu am simțit ceva asemănător. Dumnezeu a umplut vasul de dragoste din inima mea, care era gol de ani de zile! Fața mea strălucea de fericire, doream să spun tuturor cuvinte bune, era imposibil să mă supere cineva cu ceva. Iată ce este fericirea! Iată cum ne iubește Dumnezeu! În inima mea s-a revărsat bucuria Domnului, pe care El o simțea în acea clipă în urma întâlnirii cu mine. Cum este posibil să explici aceasta oamenilor necredincioși? Atunci am aflat ce oferă Duhul Sfânt celor ce-L iubesc pe Dumnezeu și respectă Poruncile Sale. Pentru aceasta merită să-ți dai viața! Din acea clipă simțeam permanent alături de mine prezența Cuiva nevăzut, El îmi trimitea gânduri, și eu dialogam cu El. De atunci simțământul singurătății m-a părăsit.

Cum am venit în Biserica Domnului

În timpul acesta vizionam periodic programul televizat „Față în față”. Cât de mult îmi plăceau prezentatorii acestei emisiuni: întotdeauna zâmbitori, plăcuți, buni. De asemenea îmi plăcea conținutul acestor emisiuni care dezvăluiau adevărurile biblice. Iată ceea ce întotdeauna m-a interesat atât de mult, iată răspunsurile la nevoile omenești de toate zilele! În program erau propuse lecțiile „O viață nouă”, iar celor care vor termina cu succes acest curs biblic, li se propunea drept cadou Biblia. Cât de mult doream s-o am! Studiam aceste lecții biblice și grăbeam timpul: când odată, când îmi vor trimite Biblia? Și iată că în sfârșit este în mâinile mele! Eu țin în mâini Cartea sfântă, în care este dezvăluită taina creării lumii! Mi-am luat concediu și timp

de trei săptămâni am citit-o din scoarță în scoarță. În fiecare zi îl rugam pe Dumnezeu să-mi dea dorința de a o citi, deși oricum aveam această dorință. Am întrebat fata care mi-a adus Biblia, unde se află Biserica în care am urmat cursul de studiu. Ea mi-a explicat. Și de atunci merg acolo în fiecare săptămână. Mai înainte mă gândeam: „La biserică las-să meargă bătrânelele, eu îmi voi găsi treburi mai interesante”. De fapt, sunt diferite biserici. În biserica unde merg acum îmi place totul foarte mult: studiul comun al Bibliei, cântarea imnurilor creștine minunate, relații cordiale, grija unul față de altul. Venind la Dumnezeu, nu am devenit cea mai bogată, renumită, respectabilă, dar am devenit calmă și fericită, așa cum sunt copiii care au părinți iubitori, grijulii. Citind Biblia, am conștientizat faptul că nu pot fi zece, cinci sau măcar două adevăruri. Adevărul este unul! Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu.

„Ava, Tată!”

Este imposibil să descrii prin cuvinte fericirea de a-L cunoaște pe Dumnezeu. El este la fel ca și tatăl meu! Nu, El nu este tot așa: El este mai bun! El a murit pentru mine, El mi-a iertat toate ofensele numeroase pe care păcatele mele l-au produs, El a luat păcatele mele asupra Sa, pentru ca să mă curățească de ele. El a coborât din cer în această lume plină de molima păcatelor, pentru a mă salva pe mine și pe alți păcătoși, atât de singuratici și nefericiți, condamnați la moarte veșnică. Doamne, cât de mare este dragostea Ta, cât de nemărginită este mila Ta și îndelunga Ta răbdare față de noi, cei care suntem niște oameni plini de sine, egoiști, înrăiți în necredința noastră! Odinioară trăiam în suferințe și nu știam că am un Tată care mă iubește din veșnicii, care niciodată nu va muri, care Se va îngriji în veci de nevoile mele, mă va alina cu daruri cerești. El este Acela care ne permite să-L numim pe El, Împăratul Universului, tătic („Ava, Tată”).

Dumnezeu este dragostel

De când am venit la biserică și am început să studiez Biblia cu rugăciune, Domnul îmi descoperă păcatele mele unul după altul. El mă ajută să mă eliberez treptat de deprinderile rele, de înclinațiile egoiste, de mândrie. În inima mea s-au produs schimbări: relațiile mele cu rudele s-au schimbat într-un mod radical în direcția mai bună. Domnul m-a vindecat de supărarea ce o aveam pe mama, pe fostul meu soț și pe alți oameni. Am înțeles că păcatul întotdeauna duce la distrugerea relațiilor cu Dumnezeu și cu oamenii, la distrugere personală, spirituală și fizică. Așa apar multe din bolile și suferințele noastre. Mi-a devenit clar că nu trebuie să așteptăm schimbarea din partea altora, trebuie să ne schimbăm noi înșine, cu atât mai mult că Dumnezeu ne dă putere pentru a ne schimba. Autoaprecierea mea s-a ridicat cu mult fără careva autotreinuri sau alte metode psihologice, omenești. Eu sunt copilul preiubit al lui Dumnezeu, Tatăl meu este Împăratul împăraților! Dumnezeu m-a făcut pe mine, o păcătoasă nenorocită, moștenitoarea bogăției cerești, nepieritoare, iar eu trebuie doar să mă pregătesc aici, pe Pământ, de Împărăția lui Dumnezeu, pentru ca să pot intra cu caracterul meu în curțile cerești, unde totul se supune legilor lui Dumnezeu. Ce-mi mai trebuie? Ce răsplată mai mare poate fi pentru credința în Hristos? Dumnezeu nostru este minunat, îi place să manifeste milă și să ofere daruri. Când am venit la El și am regretat păcatele mele, El m-a primit cu brațele larg deschise, de parcă doar pe mine mă aștepta! El mi-a dat darul de a scrie și poezii....

CURIOZITĂȚI

DESPRE OAMENI ȘI PĂMÂNT...

DUMNEZEU ȘI PĂMÂNTUL SĂU

■ Remediile împotriva țânțarilor (repelenții) nu-i sperie, ci vă „ascund” pe dumneavoastră, blocând receptorii, datorită cărora țânțarul găsește jertfa.

■ Șerpii pot trăi până la trei ani fără careva hrană.

■ În Australia sunt mai mulți iepuri de casă, decât oameni în China.

■ Părțilelele de ploaie nu au deloc o formă „clasică” de picătură, ci sunt rotunjite atât în partea de sus, cât și în partea de jos.

■ În decursul a 10 minute un uragan mediu produce atâta energie, câtă dau în totalitate toate stațiile electrice atomice din lume.

■ Venus este singura planetă a sistemului solar, care se învârtă împotriva acului de ceasornic.

■ Panda nu este urs, ci enot. Căpșuna nu este o pomușoară, ci o nucă, iar pulpa roșie, pe care toți preferă atât de mult s-o mănânce, este în realitate un peduncul. Pepenele verde este o bacă, ca și bostanul, și pepenele galben.

■ Ochii noștri au una și aceeași mărime de la naștere și până la sfârșitul vieții. Iar urechile și nasul cresc tot timpul.

■ Omul se naște cu 300 de oase, dar spre majorat rămân doar 206. Însă oasele nu doar „dispar” (se sudează), sunt oase care apar după 2 ani – rotulele. O pătrime din oasele corpului omenesc se află în picioare.

■ De fapt corpul omenesc este destul de viguros, rezistent, spre exemplu, firul de păr este mai trainic decât plumbul, arama, platină și poate concura după trăinicie cu sârma de oțel (firește, de o grosime analogă). Cosița femeiască constă în medie din două sute de mii de fire de păr și rezistă ușor la greutatea de 20 tone.

■ Cel mai mare os din organism este femurul, el este mai tare decât betonul și poate suporta greutatea de peste o tonă și jumătate.

■ La fiecare 2 săptămâni stomacul nostru trebuie să producă din nou membrana internă, în caz contrar el s-ar mistui singur pe sine.

■ Pentru om temperatura letală cea mai scăzută a corpului este de 24-25°C, iar cea mai înaltă – 43-44°C. Există cazuri de supraviețuire a omului și după atingerea temperaturilor indicate.

■ Proportia dintre oamenii cu greutate excesivă și insuficientă pe scara globală este de 1:1.

■ Memoria omului este în stare să păstreze până la 90% din ceea ce omul face, 50% din ceea ce vede și 10% din ceea ce aude.

■ Statura de dimineață a omului depășește cea de seară cu 2-1 cm.

■ Întâmplările cele mai des întâlnite în vise sunt: căderile, eșecurile repetate în desfășurarea unor acțiuni, activități legate de locul de muncă, atacurile sau urmărirea.

Gânduri înțelepte

Unii care se pretind în drum către cer, trăiesc de parcă s-ar îndrepta într-o cu totul altă direcție.

Cea mai bună laudă pe care o putem face adevărului este să-l trăim!

Unii oameni fac probleme, dar și unele probleme fac ... oameni.

Cel mai bun mijloc de a scăpa de dușmani este să-ți faci prieteni.

Uneori Domnul liniștește furtuna, alteori El preferă să ne liniștească pe noi.

Dacă tu nu-L poți găsi pe Dumnezeu, ghi-ci cine este cel pierdut?

Aprivi înseamnă un lucru, a vedea înseamnă altul, a înțelege înseamnă un al treilea, a învăța din ceea ce ai înțeles înseamnă o treaptă mai sus, dar singurul lucru care contează în ultimă instanță este ceea ce faci, ca rezultat al învățăturilor pe care le-ai tras.

Oamenii sunt pur și simplu caraghioși: ei cheltuiesc bani pe care nu-i au, ca să cumpere lucruri de care nu au nevoie, pentru a-i impresiona pe cei pe care nu pot să-i suferă!

Mai degrabă merg cu Dumnezeu prin beznă, decât să merg singur prin lumină.

Astăzi este ziua de mâine pentru care te îngrijorai ieri.

Fă-ți timp să trăiești - este secretul succesului.

Fă-ți timp să gândești - este sursa puterii.

Fă-ți timp să te joci - este secretul tinereții.

Fă-ți timp să citești - este temelia priceperii.

Fă-ți timp pentru prietenie - este sursa fericirii.

Fă-ți timp să râzi - îți va ușura povara vieții.

Fă-ți timp să visezi - îți va învăța sufletul să zboare.

Fă-ți timp pentru Dumnezeu - este singura investiție durabilă a vieții.

Nu judeca un om după hainele pe care le poartă: Dumnezeu a făcut omul, croitorul, hainele!

Un ateu are rațiune, dar n-are nicio nădejde pentru ea. Un ipocrit are o nădejde, dar n-are nicio rațiune pentru ea. Un creștin este singurul care are o rațiune pentru nădejdea sa și o nădejde pentru rațiunea sa.

Știința, Biblia și consumul de alcool: 8 motive să renunți

Le știm, dar cel mai mult le prețuiesc băutorii. Beneficiile consumului de alcool sunt în mod special popularizate de cei care obișnuiesc să-și potolească pofta cu băutura lui Bachus. Efectele nocive ale consumului de alcool (nu doar cel regulat sau în exces) sunt însă mai multe și mai cunoscute decât beneficiile. Deși nu conține o poruncă absolută împotriva alcoolului, Biblia vorbește despre aspectele negative ale acestuia în mai multe rânduri. Care ar trebui să fie până la urmă poziția unui creștin față de consumul de alcool?

Pentru bisericile care tolerează un consum moderat de băuturi alcoolice, această întrebare nu este dilematică. Altfel stau însă lucrurile cu denominațiunile creștine care promovează abstenența totală de la alcool. Există cu adevărat motive pentru un creștin să se abțină complet de la consumarea de băuturi spirtoase?

1. Alcoolul afectează discernământul

„Ar trebui să evităm orice este dăunător pentru noi, inclusiv - sau poate mai ales - acele lucruri care ne încetșează mintea și ne atenuează sensibilitatea care răspunde la impulsurile Duhului Sfânt, punând în pericol relația noastră cu Domnul Iisus Christos», comentează medicul Peter N. Landless, într-un material publicat de Adventist Review. „Chiar dacă a consuma alcool implică o multitudine de riscuri semnificative pentru sănătate, (și, probabil, și dacă nu ar implica - n.r.) principalul motiv pentru abstenență rămâne unul spiritual sau moral», adaugă Landless.

Medicul pornește așadar de la premisa că alcoolul trebuie evitat în totalitate pentru că răpește claritatea minții și predispune la distanțarea de Dumnezeu și de cele sfinte. Însă pe lângă acest argument, Landless aduce în atenție o paletă întreagă de pericole pe care le ridică alcoolul și care, spre deosebire de diverse studii cu o obiectivitate chestionabilă, sunt recunoscute de organizații medicale cu reputație internațională.

2. Corelația cu decesul prematur

Astfel, amintește Landless, potrivit documentului „Global Status Report on Alcohol and Health», publicat de Organizația Mondială a Sănătății în februarie 2011:

- circa 2.500.000 de oameni mor, în fiecare an, din cauze corelate cu consumul de alcool,
- 4% dintre decesele la nivel global sunt relaționate cu alcoolul care a dus la cancer, boli cardiovasculare și ciroze,
- 6,2% dintre bărbații decedați la nivel mondial, au murit dintr-o cauză legată cumva de consumul de alcoolului,
- în Rusia, unde consumul de alcool este extrem de mare, unul din cinci bărbați moare din pricina unor complicații generate de consumul de alcool.

Graficul obiceiurilor de consum se schimbă. Datele din 2001-2005, oferite de OMS, arătau

că la nivel mondial erau consumați, în medie anuală, 6,3 litri de alcool, per persoană cu o vârstă mai mare de 15 ani. Mai important este că tot mai mulți oameni, la nivel mondial, beau pentru a se îmbăta, caz în care riscurile pentru sănătate sunt mai mari.

3. Riscul de adicție

Alcoolul este o substanță adictivă. Riscul de alcoolism este de 13% (13 oameni din 100) pentru cei care consumă alcool. Dacă o rudă de gradul 1 a suferit de alcoolism, riscul crește la 26%, iar dacă consumul a început înainte de 14 ani, riscul crește la 40%.

4. Alcoolul și cancerul

Cancerul este una dintre principalele cauze ale mortalității globale. În Uniunea Europeană, unde 2.500.000 de oameni sunt diagnosticați anual cu cancer, 10% dintre pacienții bărbați, și 3% dintre pacienții de sex feminin își datorează cancerul consumului de alcool.

5. Alcoolul și bolile de inimă

Landless observă tendința, mai ales în ultimii 30 de ani, de a se populariza prin intermediul articolelor de specialitate și a celor de presă ideea că alcoolul ar fi un factor în prevenirea bolilor de inimă. Însă, subliniază Landless, e important de notat că aceste studii sunt „analize retrospective» care implică existența unor așa numite „variabile ascunse», vitale pentru o concluzionare corectă.

Medicul citează cercetători precum Naimi și Hansel, care au arătat în studiile lor că metodologia utilizată pentru concluzionarea avantajelor alcoolului ar fi sabotată. De exemplu, spun oamenii de știință, unele studii au folosit ca grup de referință (nebăutori), persoane cu o educație precară sau foști băutori care au renunțat să consume alcool

din motive de sănătate. Astfel de variabile pot influența dramatic rezultatele comparației cu băutorii obișnuiți de alcool.

„Luând în calcul riscurile semnificative pe care consumul de alcool le impută sănătății nu are niciun sens să îl promovăm pentru utilitatea sa în prevenirea bolilor de inimă», a spus Landless. „Mai ales când există atâtea intervenții dovedite și sigure pentru prevenirea bolilor de inimă, precum exercițiul fizic și hrana sănătoasă.» Ce spune Biblia despre consumul de alcool William H. Shea, fost director al Biblical Research Institute, nota într-un material publicat pe site-ul instituției că deși în Biblie găsim adesea mențiuni referitoare la consumul de alcool, este nevoie să fim foarte atenți pentru a nu trata cu superficialitate acele texte.

Atunci când autorii Vechiului Testament se refereau la alcool foloseau de obicei cuvintele „vin» sau „băătură tare». În Biblie, „băătură tare» este traducerea unui singur cuvânt ebraic: „shekar». Acesta este un caz fericit, deoarece alte traduceri implică folosirea aceluiași termen pentru acoperirea sensului a mai multe expresii, cu nuanțe distincte.

O posibilă problemă pe care ar putea-o ridica această traducere ar fi aceea că, pentru cititorii moderni, „băătură tare» ar putea fi înțeles ca băătură distilată. Însă, întrucât procesul de distilare a alcoolului a fost dezvoltat abia în secolul al V-lea după Christos, se poate concluziona că cea mai tare băătură la care se puteau referi autorii Vechiului Testament avea doar 14% alcool la volum, adică maximum ce putea fi obținut prin fermentare naturală.

6. „Acest fapt ne arată că termenul ‘băătură tare» nu ne oferă, cu siguranță, permisiunea

via Semneletimpului.ro

de a consuma ceea ce numim astăzi băătură tare», scrie Shea.

Potrivit teologului, care a analizat originea cuvântului, cel mai probabil termenul de „shekar» se referea la bere. Shea face referire la niște tablete de lut babiloniene, care conțineau rețeta de fabricare a „shikar»-ului, termen înrudit cu semiticul „shekar». Și, dintr-o dată, sfaturile biblice cu privire la „băutura tare» capătă o deosebită relevanță

pentru vremea noastră, în care consumul de bere este la ordinea zilei.

7. Ce spune Biblia despre Shekar?

Din 21 de texte vetero-testamentale care menționează berea, 19 o condamnă puternic: Levitic 10:9 o interzice preoților; Numeri 6:2, 3 nazireilor; Judecători 13:3, 4: un înger o avertizează pe mama lui Samson să nu bea în timpul sarcinii; Deuteronom 29:5, 6 : Dumnezeu le spune israeliților că nu le-a dat această băătură în peregrinările lor prin deșert.

În ceea ce privește vinul, spune autorul, „din număratoarea mea, Vechiul Testament folosește cuvântul ‘yayin’ de circa 140 de ori (...) de 60 de ori cu mesaj negativ, de încă 60 de ori oarecum neutru și doar de 17 ori face referiri posibil pozitive. Prin urmare, ‘yayin’-ul, vinul fermentat este menționat în termeni negativi mult mai des decât e menționat în termeni pozitivi.»

„Cele mai multe texte în care vinul este menționat favorabil îl folosesc de fapt la figurat, ca termen de comparație. Alte câteva texte vorbesc de efectele lui psihologice imediate. Însă, de departe, cele mai multe mențiuni se referă la rezultate negative, precum nelegiuirile comise ca urmare a consumului de vin,» mai explică William Shea.

Teologul rezumă discuția la patru categorii de motive de condamnare a consumului de vin în Biblie, ce vizează:

- efectele fizice imediate (înroșirea ochilor, întunecarea vederii, beția);
- efectele morale pe termen lung (care duc la comportamente imorale);
- relatarea unor episoade în care personaje biblice au consumat alcool, cu consecințe nedorite;
- menționarea poruncilor explicite de interdicere a consumului pentru anumite personaje biblice, din cauza efectelor vinului.

8. Menționarea vinului în termeni negativi este dominantă în Biblie și înclină balanța în defavoarea consumului, fie el și moderat de alcool.

Cina în familie protecție sigură pentru adolescenți

Promiscuitatea sexuală, abuzul de droguri, suicidul și renunțarea la școală sunt doar câteva dintre comportamentele periculoase ale tinerilor care pot fi prevenite printr-o metodă incredibil de simplă: mesele în familie.

Potrivit unui editorial semnat de Chuck Colson pe portalul LifeSiteNews, mesele în familie pot acționa, neintenționat, ca adevărate cursuri de prevenire a comportamentelor dăunătoare ale adolescenților.

Autorul citează rezultatele unui studiu efectuat de National Center on Addiction and Substance Abuse de la Columbia University. Conform documentului, adolescenții care cinează împreună cu părinții lor de maxim trei ori pe săptămână sunt de patru ori mai predispuși să fumeze, de două ori mai predispuși să bea și de 2,5 ori mai predispuși să fumeze marijuana și de patru ori mai predispuși să spună că vor folosi droguri în viitor, decât cei care iau cina cu părinții lor de cinci până la șapte ori într-o săptămână.

Studiul National Longitudinal Study on

Adolescent Health, despre care Colson scrie că este „cel mai amplu studiu despre adolescenți» susține în mod similar că adolescenții care iau cina în mod regulat împreună cu părinții lor, sunt mai puțin atrași de comportamentele dăunătoare.

Aproximativ 14% dintre adolescenții de 12-14 ani care nu mănâncă împreună cu părinții de cel puțin cinci ori pe săptămână au mărturisit că beau alcool mai mult de o

dată pe lună, a arătat studiul. În schimb doar 7% dintre cei care iau cina cu părinții de mai mult de cinci ori pe săptămână consumă alcool mai des de o dată pe săptămână.

Un procent surprinzător de 27% dintre copiii de 12-14 ani care nu cinează regulat cu părinții spun că se gândesc la sinucidere, comparativ cu doar 8% dintre cei care iau regulat masa împreună cu părinții lor. Între adolescenții de 17-19 ani, s-a observat că 68% dintre cei care nu sunt sub

influența cinei cu părinții au avut deja relații sexuale, comparativ cu 49% dintre cei care iau cina în familie.

„Cinele în familie sunt vitale - nu doar pentru hrana fizică, ci și pentru întărirea relațiilor și pentru învățare,» conchide Colson.

Ce-ar fi dacă...

Ce-ar fi să vă propuneți să reluați acest frumos obicei de familie? Nu e foarte greu, totul este să vă doriți cu

adevărat și să insistați pe lângă ceilalți membri ai familiei pentru a-i convinge.

Începeți prin a stabili din timp o oră fixă, măcar o dată pe săptămână, la care să mâncați cu toții și uneori propuneți-le celorlalți să pregătiți masa împreună, fiecare contribuind după puteri. Copiii pot ajuta la curățarea zarzavaturilor și la asezonarea salatei, soțul ar putea pregăti sucul, în timp ce mama, bineînțeles, ar urma să facă restul...

Apoi, scoateți din priză televizorul sau aparatul de radio, sau orice altceva care vă distrage atenția. În schimb, încurajați-i pe toți să povestească ce au făcut peste zi, cu ce probleme s-au confruntat sau, dimpotrivă, ce satisfacții au avut. Copiii se vor simți băgați în seamă, parinții se vor bucura că sunt puși la curent cu activitatea celor mici, iar relațiile dintre membrii familiei vor fi din ce în ce mai armonioase.

Și nu în ultimul rând, aranjați masa ca pentru un prilej de mare sărbătoare, chiar dacă nu este una oficială. Nu trebuie să așteptați până la Paște sau până la Crăciun pentru a pune o față de masă de calitate, sau pentru a scoate serviciul de porțelan. Orice minut petrecut alături de cei dragi trebuie să ne bucure cu adevărat. În fond, anii trec repede și mâine, poimăine copiii vor pleca în lumea largă, iar dumneavoastră nu veți mai avea pentru cine pregăti cina.

Bătrânețea la 30 de ani

Lucrând într-o instituție de învățământ, nu o dată am urmărit fenomenul straniu al „îmbătrânirii” fizice timpurii a unor studenți diferiți. Tinerii și tinerele veneau la instituția de învățământ superior tineri, frumoși, dar deja peste câțiva ani arătau simțitor mai în vârstă decât cei 20 de ani ai lor. Iar încă peste ceva timp, privind la înfățișarea lor, cu greu le puteai da mai puțin de 30 de ani. În același timp, alți studenți înfloreau prin prospețimea și frumusețea tinereții. Care este totuși cauza îmbătrânirii fizice timpurii a oamenilor?

Taina se dovedește a fi simplă – acești oameni duc un mod de viață desfrânat. Cauza îmbătrânirii grabnice, după cum au demonstrat savanții, sunt niște celule virotice deosebite, bolnave de progeria, care sunt transmise pe cale sexuală. Există o boală foarte rară a copiilor – progeria, atunci când organismul copilului începe să îmbătrânească rapid. La vârsta de 10-12 ani corpul copiilor bolnavi devine bătrân și ei mor, de regulă, din cauza accidentului vascular cerebral.

Cauza acestei boli este cantitatea enormă de virusi progeria în organism. Acești virusi se conțin în cantități mici în organismul fiecărui om. Ei sunt transmiși de la mamă la copil prin placenta și odată cu laptele matern. Numărul lor este suficient ca pe la vârsta de 60-70 de ani să apară simptomele de bază ale îmbătrânirii, iar la vârsta de 80-90 de ani omul să fie cu totul bătrân, pentru ca să se îplinească Scriptura: „Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani...” (Psalmii 90:10).

Dar tot acești virusi se transmit și pe cale sexuală. Oamenii au diferite tulpini ale acestor virusi, și dacă ele sunt colectate prin intermediul relațiilor sexuale dezordonate, se începe îmbătrânirea timpurie a organismului.

Această taină este descoperită și de Biblie: „Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său” (1 Corinteni 6:18). Cercetările științifice au permis să se clarifice, în ce mod anume distruge viața depravată trupul omului. Deja destul de de-

mult se știe că femeile cu purtare ușoară, în afară de faptul că acumulează un mare șir de boli venerice, îmbătrânesc foarte repede. Uneori se întâmplă că la treizeci de ani arată ca la șaptezeci.

Îmbătrânesc repede și bărbații care fac abuz de serviciile acestor femei sau duc o viață sexuală dezordonată. Studiind schimbările la nivel celular în țesuturile organismului bătrân, învățăm că găsesc un șir întreg de diferențe, care pot fi evaluate ca o îmbolnăvire specială de sistem a celulelor. În multe celule din organismul bătrân apar particularități, asemenea celor tumorale, de asemenea se dezvoltă un număr mare de diferite tumori mici „benigne”. Cel mai probabil este că tumorile benigne și celulele asemănătoare celor tumorale apar la infectarea cu virusi speciali.

Celulele care au devenit tumorale se străduiesc să îndeplinească aceleași funcții, ca și cele sănătoase, dar aceasta le reușește rău. Unele celule îndeplinesc funcții foarte importante: secretă diferiți factori de reglare. Dar dacă în ele s-a format o tumoare, și asemenea celule au devenit în tumoare de 1000 de ori mai multe, decât trebuie să fie în organism, atunci și factori pot fi secretați peste măsură. Și dimpotrivă, celula absoarbe anumiți factori – atunci se constată o insuficiență critică a acestor factori.

Așa se întâmplă că în organismul bătrân au loc o mulțime de schimbări celulare, care generează funcțiile practic a tuturor țesuturilor, fapt care și duce într-un moment oarecare la moartea organismului.

Virusii progeria au o influență rea nu doar asupra înfățișării exterioare a omului. Sindroame speciale apar în timpul dereglării funcțiilor celulelor nervoase, îndeosebi în sfera activității nervoase superioare. La vârsta bătrâneții înaintate este vorba de așa-numita „debilitate mintală a bătrânilor”, dar și la o vârstă mai timpurie pot apărea schimbări fatale, capabile să corecteze comportamentul social al omului.

În coloniile îndepărtate, locuitorii cărora de mii de ani se căsătoresc în limitele unui neam mare, tulpini noi ale virusilor proge-

■ Igor Tcaci

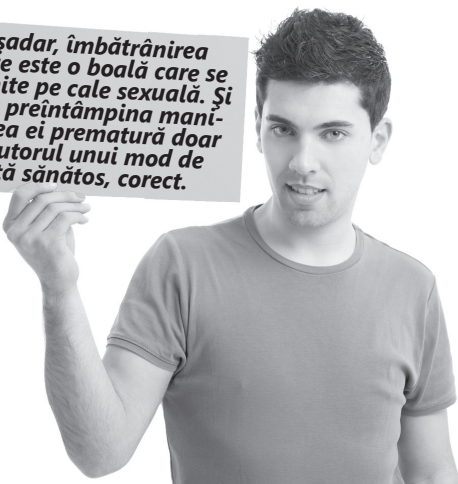
ria practic nu se adaugă. Probabil, datorită acestui fapt, precum și datorită ecologiei curate și modului sănătos de viață, acolo sunt mai mulți longevivi. Dar iată că în populațiile amestecate nimeresc multe tulpini virotice din diferite zone geografice, de aceea îmbătrânirea este accelerată.

Fiecare relație sexuală adaugă la „colecție” o porție nouă de virusi progeria, care transformă imediat celulele stem și grăbesc îmbătrânirea țesuturilor. La ce trebuie să se aștepte fetița-elevă, care-și permite relații sexuale dezordonate cu colegii de clasă? Până la vârsta de treizeci de ani ea va arăta cu mult mai în vârstă.

Sistemul imunitar al organismului de obicei nu atacă particulele virotice de progeria și nu distruge celulele afectate de virusi. Când comportamentul omului este drept, atunci particule virotice de tipul acesta sunt foarte puține, pentru a se putea dezvolta procesul imun activ, iar celulele nu se înstrăinează, deoarece ele existau în organism deja la naștere. Atunci sistemul imunitar dezvoltă așa-numita toleranță imunologică față de toți antigenii țesuturilor, cu care intră în contact.

Pe parcursul întregii vieți sistemul imunitar apără acești antigeni. Și anume din acest motiv nu se înstrăinează tumorile „benigne” și maligne. Dar în organisme ale celor care trăiesc o viață dezordonată se îngrămădesc celulele transformate de virusi, și începe îmbătrânirea precoce a corpului și minții.

Așadar, îmbătrânirea precoce este o boală care se transmite pe cale sexuală. Și putem preîntâmpina manifestarea ei prematură doar cu ajutorul unui mod de viață sănătos, corect.

Frigăruiul este gustos, desigur, însă...

Produsele din carne nu sunt atât de inofensive, precum le pare multor amatori de carne. Vorba e că în acest produs lipsesc fibrele, și drept rezultat timpul aflării hranei în intestin se mărește până la trei și mai multe zile.

Se creează condiții pentru apariția proceselor de putrefacție, fapt care servește drept premisă pentru dezvoltarea cancerului de intestin. De asemenea se știe că în carnea pregătită direct la foc se află un cancerigen cu acțiune puternică, numit benzopiren. Un kilogram de frigărui conține atât de mult benzo-piren, cât este în fumul a șase sute de țigări. Întrebuițarea cărnii grase deprimă sistemul imunitar, care joacă rolul principal în prevenirea creșterii tumorii.

Remediul profilactic împotriva bolilor canceroase, după părerea specialiștilor, este hrana vegetală. Experiențele mărturisesc că preparatele vitaminoase nu pot înlocui legumele sau fructele. Printre produsele vegetale care conțin substanțe ce frânează dezvoltarea tumorilor canceroase sunt bine studiate următoarele: varza, broccoli, usturoiul, soia, lămâile. Roșiile de asemenea au în componența lor acizi care reduc influența cancerigenilor asupra organismului.

Hrana vegetală, pe care Domnul ne-a propus-o de la început ca să fie servită la masă, nu doar hrănește, dar și vindecă, precum și preîntâmpină bolile.

Usturoiul și ceapa vindecă șapte boli, se spune în popor. Când în casă cineva s-a îmbolnăvit de gripă, cea mai bună modalitate de a preîntâmpina epidemia în întreaga familie este ca toți să miroase felioarele tăiate de usturoi sau ceapă. Acestea sunt niște plante uimitoare, ele elimină în mod activ în aer fitoncide – substanțe volatile care omoară microorganismele patogene.

Despre proprietățile uimitoare ale cepei și usturoiului se știe de demult. Oamenii încă din timpurile preistorice considerau că aceste plante posedă calități mistice, sunt capabile să ocrotească omul și casa lui de nenorociri, să distrugă vrăjile rele și să salveze de la otrăviri. Legături de ceapă au fost găsite chiar și în sarcofage alături de mumii faraonilor egipteni. Iar doctorul din Roma Antică, Dioscorides Pedanius, în secolul întâi al erei noastre o prescria pacienților săi în caz de lipsă a apetitului, extenuare, tuse și boli în stomac. Avicenna (Ibn Sina) sfătua întrebuițarea cepei și usturoiului ca remedii „împotriva tuturor bolilor”. În Evul Mediu proprietățile curative ale acestor plante erau estimate în mod considerabil. Spre exemplu, nomazii-sarazini arabi, care se distingeau prin barbarie și obiceiuri feroce, cereau în calitate de preț de răscumpărare pentru fiecare franc-cruciat captiv câte opt căpățâni! Conform unei legende, usturoiul a salvat de la moarte, s-ar părea iminentă, pe patru criminali din Marseille în

timpul ciumei din anul 1721. În loc de execuție ei au fost siliți să ridice de jos trupuri și să le înhumeze. Pentru a prinde puteri, groparii trăgeau permanent câte o dușcă de vin opărit în usturoi mărunțit, și, spre uimirea tuturor, au supraviețuit... O asemenea infuzie a fost supraumită „oțetul celor patru tâlhari”. În anii de ciumă din Rusia cu acest „oțet” se spălau subsuoară și în regiunea inghinală: se considera că aceste salvează de boală. Proprietățile curative ale acestor plante erau folosite și în anii celui de-al doilea război mondial în spitale: terciul subțire din usturoi sau ceapă, pus într-un șervețel de tifon, era aplicat pe suprafața rănilor care nu se lecuiau multă vreme. O asemenea compresă timp de doar zece minute asigura pătrunderea fitoncidelor în țesuturile afectate și contribuia la vindecare sau cicatrizare. Soldații distrofici, secătuiți de foamete, care scăpau din captivitate sau din încercuire, puteau fi salvați dacă erau ținuți timp de 24 de ore la dietă din ceapă – terci subțire din ceapă verde trecut prin

răzătoare, puțin dres cu smântână; numai după aceasta ei puteau fi trecuți, fără vreun pericol pentru viață, la hrană normală. Dumneavoastră, probabil, ați observat că usturoiul nu miroase, până nu începeți să-l tăiați sau să-l pisați? De fapt, mirosul apare în rezultatul scindării substanței aliin sub acțiunea enzimelor aliinaze. Ei se află în diferite locuri ale celulei vegetale: aliin – în citoplasmă (în partea protoplasmei) care nu intră în nucleul celulei), iar fermentul – în cavități (vacuole). Când usturoiul este tăiat sau pisat, aceste două substanțe intră în contact, se începe reacția chimică și se elimină aminoacidul în condiții de mediu variabil – allicina. El se descompune imediat, secretând diallilsulfid, care și dă un miros caracteristic. Diallilsulfidul din terciul subțire preparat din usturoi

Fitoncidele vindecă

poate fi eliminat neconținut în mediul înconjurător în decursul a 200 de ore și în tot acest timp el va curăța aerul de bacterii. Procese analogice au loc și în timpul tăierii cepei. O felioară de usturoi vă va ajuta să scăpați de toate bacteriile care s-au instalat în gură și rinofaringe. Este suficient pur și simplu s-o mesteci. Iar miros din gură nu va fi, dacă usturoiul va fi mâncat împreună cu pâine neagră cu ulei. Fitoncidele se conțin nu doar în ceapă și usturoi, dar și în cetina pinului și bradului, ienupărului și bradului alb, în plantele rădăcinoase de hrean și ridiche, în florile de vetrice, în frunzele de plop, stejar, mesteacăn, multe plante de cameră le emană. Curăță aerul de bacterii, alungă muștele, țântarii și tăunii aroma puternică, îmbătătoare întrucâtva a florilor și frunzelor de măr. Mugurii lui mărunțiți prin frecare sunt înrată de bogați în fitoncide, încât

omoară șoarecii și șobolanii. Ei sunt mortali și pentru căpușe, cele mai rezistente la chimicale. Însă mirosul puternic al mălinului, lăcrămioarei, liliacului și altor plante poate să-i dăuneze și omului – să provoace durerea de cap și sufocarea. De aceea pe timp de noapte se recomandă ca buchetele acestor flori să fie scoase din dormitor într-un alt loc.

Lucruri și Oameni

O dată, pe când un om își lustruia automobilul, fiul lui de 6 anișori a ridicat o piatră și a scris zgâriind câteva cuvinte pe o parte a automobilului. În mânia lui, omul a apucat mâna copilului și a început să bată peste ea de multe ori, fără a ține cont de puterea loviturilor.

La spital copilul și-a pierdut toate degetele din cauza numeroaselor fracturi. Când copilul și-a văzut tatăl... cu ochii plini de durere, a întrebat: „Tată, când vor crește din nou degetele mele?” Omul n-a răspuns nimic; el s-a întors la automobilul său și a început să dea cu piciorul în el.

Devastat de fapta sa, șezând înaintea aceluiași automobil, s-a uitat la zgârieturi. De fapt, copilul a scris: „TE IUBESC, TATĂ”.

Mânia și dragostea nu au limite. Alegeți dragostea, ca viața să fie minunată.

Problema lumii de azi constă în faptul că oamenii sunt folosiți, iar lucrurile sunt iubite. Noi toți trebuie să ținem minte întotdeauna: LUCRURILE trebuie FOLOSITE, iar OAMENII trebuie IUBIȚI.

Băiatul neascultător

– Sergiule! Vino acasă chiar acum, eu cu cine vorbesc! – strigă de la balcon bunica unei ființe tinere, vârsta căreia este de la trei până la patru ani. – Sergiu, ieși chiar acum din băltoacă, eu cu cine vorbesc ?!

Cu cine doriți, numai nu cu el. El nu aude, el este foarte ocupat. El măsoară adâncimea băltoacei din curte.

– Sergiu, am să-i spun mamei cum te porți! Băiatul nici nu aude. Își continuă calea spre centrul băltoacei. Apa acoperă tot mai mult ciubotele lui.

– Am să te spun la tata și nu te va lua la pescuit!

Acesta este deja un avertisment serios. Băiatul se oprește, pe fața lui a apărut o expresie de șovăială. Peste câțiva timp bunica începe un nou atac:

– Sergiu, la televizor se transmite o emisiune foarte interesantă. Despre animale. Iată că vine un elefant uriaș... Leul aleargă după pradă... Uite și un șarpe boa mare...

– Deconectează televizorul! – nervii băiatului nu rezistă. – Deconectează, că de nu, va pleca târâș până vin eu!

Noi ne iubim copiii – neascultători, samavolnici, încăpățânați, dar scumpi pentru totdeauna. Probabil că așa îi iubeste Dumnezeu pe toți copiii Săi.

Nadejda DARICEVA

Cum să-ți cucerești FIUL

Un tată avea un fiu nestăpânit, greu de condus, care a devenit un pericol pentru viața celorlalți membri ai familiei. Tatăl a încercat toate metodele posibile: și dragostea, și recompensa, și pedeapsa, și constrângerea ca să-și schimbe fiul. Dar, cu părere de rău, nimic nu a ajutat. Și atunci tatăl se hotărăște să ducă fiul la casa de corecție.

Ajunzând la director, care era un creștin binevoitor, i-a împărtășit nevoia sa și situația fără ieșire. Acela l-a ascultat pe tată, i-a promis că-i va primi băiatul și i-a adresat o întrebare:

– „Dumneavoastră ați spus că ați încercat totul și nimic nu a mers. Dar aș vrea să știu: ați încercat să vă rugați împreună cu el?”

„Nu, - a răspuns tatăl, - la aceasta eu nici măcar nu m-am gândit”.

– „Atunci veți fi nevoit să vă întoarceți acasă, - a spus directorul, - și să vă rugați împreună cu el. Nu pot să-l primesc, deoarece încă nu ați încercat puterea rugăciunii în prezența fiului”.

La aceasta părintele a răspuns că nu se poate ruga în familie pentru că nu a făcut aceasta niciodată mai înainte. Directorul l-a sfătuit să plece acasă, la ora 9 seara să-și adune toată familia, să le citească un capitol din Biblie și să se roage împreună. Și a promis că și el, împreună cu soția

sa, la aceeași oră, se vor pleca în rugăciune pentru familia lor, în special pentru fiul lor neascultător.

Întorcându-se acasă, soțul i-a povestit totul soției sale. Aceasta a spus că deja demult o deprimă simțământul vinovăției pentru neîndeplinirea acestor obligații. Și a insistat ca acest lucru să nu mai fie lăsat pentru altă dată. După cină mama le-a propus copiilor să coacă porumb și a predat conducerea acestei lucrări fiului său cel neascultător, deoarece aceasta era ocupația lui preferată. Astfel mama dorea să-l rețină acasă.

La ora 9 seara s-au adunat toți. Tatăl nu putea să-și ascundă emoțiile și tremurul vocii. El le-a spus tuturor că este foarte mândrit de faptul că și-a nesocotit datoriile și creșterea spirituală a copiilor săi, și că de azi înainte ei vor trăi cu totul altfel. După aceasta el a citit un capitol din Biblie și s-a plecat pentru rugăciune. Soția și fiicele i-au urmat exemplul, în afară de fiul neascultător, care ședea cu o expresie mohorâtă a feței, era palid și fâstăcit, aruncând deseori privirea spre ușă, parcă gândindu-se cum să fugă mai repede.

Tatăl nu putea găsi cuvinte pentru a-și exprima înaintea lui Dumnezeu gândurile și dorințele sale. Și dintr-odată el și-a adus aminte că directorul casei de corecție împreună cu soția sa de asemenea se roagă pentru ei la această oră. Și

de pe buzele lui a început să curgă o rugăciune fierbinte. La sfârșit l-a rugat fierbinte pe Dumnezeu pentru fiul său rătăcit. Fiul continua să șadă pe scaun...

Minutele se scurgeau cu greu... În inima lui se ducea o luptă spirituală, dar iată că el s-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de tată, a ingenunchiat alături de el, l-a cuprins de gât și, plângând cu sughituri, a spus:

– „Roagă-te mai departe, tată, roagă-te mai departe! Eu deja am încercat să cer ca Dumnezeu să-mi curețe inima, dar nu pot reuși această de unul singur. Dar cred, știu că Dumnezeu mă va auzi acum, dacă te vei ruga împreună cu mine!”

După rugăciune toată familia s-a ridicat de pe genunchi, zguduită și cu ochii plini de lacrimi. Fiicele mai mari au spus că se rugau permanent împreună, dar aceste clipe ale rugăciunii familiale au devenit cele mai fericite din viața lor. Fiul s-a schimbat complet. El i-a dat tatălui arma încărcată, cu care încă de cu zi îi amenința pe membrii familiei, și a spus că-și recunoaște sincer vina, că de azi înainte nu le va mai aduce supărări și suferințe.

– Iertați-mă... o, iertați-mă, - ruga el. – Iertați-mă, căci eu cred că Iisus Christos m-a iertat!

Fie ca acest exemplu din viața a rugăciunii familiale să aducă binecuvântare fiecărui tată.

Cum să te îndrăgostești de propria soție?

■ Vladimir ALEXEENCO

În casa de cultură a unuia dintre centrele raionale din regiunea Vinnița se desfășura un program de evanghelizare. Eu predicam despre Porunca Legii lui Dumnezeu, în special despre Porunca „Să nu preacurvești” ca temelie a bunăstării familiei și societății. O vizitatoare a transmis o scrisorică din sală, conținutul căreia l-am citit celor prezenți: „Ce predicăți aici despre oarecare norme înalte ale moralei creștine din milenii trecute! Ele sunt deja demult învechite și sunt astăzi de neatins, acum noi avem o altă morală creștină: „Îl iubesc pe Dumnezeu, îmi place să fac bine oamenilor, îmi place păhărelul și îmi place să mă plimb cu un băiat!”. Cei din sală au început să râdă, însă o asemenea morală provoacă nu doar râsul. Când oamenii se conduc după asemenea norme ale creștinismului secular, în rezultatul cărora se distrug familiile, iar părinții părăsiți își șterg lacrimile de orfan, învinuindu-l pe Dumnezeu, care le-a trimis o asemenea soartă, atunci, fiți de acord, nu-ți vine să râzi. Doresc să țineti cont, stimați prieteni-creștini, de factorul principal în componenta bunăstării familiale. Vă reamintim: partea componentă cea mai principală a bunăstării familiale și sociale este să te temi de Dumnezeu și să respecti toate Poruncile Sale, deoarece în aceasta se cuprinde totul pentru om. Și încă – să-ți conștientizezi responsabilitatea pentru faptele tale în fața judecării drepte a Celui Preaînalt. Cineva dintre gânditori a spus: „Nimeni încă nu și-a iubit soția așa cum a iubit-o când era mireasă”. Stimați bărbați, verificați veridicitatea acestei expresii – vă iubiți oare soția așa cum ați iubit-o atunci când era mireasa dumneavoastră? Stimate femei, întrebați-vă: vă iubiți oare bărbatul așa cum l-ați iubit când era mirele dumneavoastră? Oricât de

neplăcut ar fi să recunoaștem aceasta, însă în majoritatea cazurilor prima dragoste înfocată a fost pierdută. Sub povara rutinei familiale zilnice, din cauza geloziei care a apărut de undeva, sau din cauza unor altor împrejurări oarecare dragostea s-a răcit și s-a stins. Multe familii plutesc prin oceanul vieții, ca niște aisberguri frumoase de gheață, înăuntrul cărora domnește răceala! Cum să reîntoarcem căldura pierdută a dragostei sincere? Putem oare să ne îndrăgostim din nou de propria soție? Cum să ne îndrăgostim de propriul soț? Este oare posibil aceasta? Da, este posibil. Cu o condiție: trebuie doar să dorim a ne întoarce în tinerețea noastră, în timpul cunoștinței și dragostei dumneavoastră! Amintiți-vă, cum încă înainte de nuntă, grăbindu-vă la întâlnire, vă dichiseați în fața oglinzii, pentru ca să fiți pe placul unuia altuia. Cum alegeați cuvinte, de care este capabilă doar limba îndrăgostiților, cum vă jurați credincioșie și dragoste, cum găseați interese comune, cum vă iertați sincer unul pe altul pentru neînțelegerile întâmplătoare, atunci vă învăluia ceața roză a fericirii. Chiar și în compania tinerilor și fetelor vă străduiați să fiți alături unul de altul. Găseați orice posibilitate, prețuiați fiecare minut, numai să fiți împreună, să vă vedeți și să vă auziți unul pe altul. Asemenea relații dintre oameni Sfânta Scriptură le numește comunicare. Așadar, factorul principal al bunăstării familiale este comunicarea. Este logic că oamenii care intră în legământul

căsătoriei, având atât de multe lucruri în comun, și după nunta lor vor acorda unul altuia multă atenție și timp. Și dacă cuplurile familiale ar tinde tot atât de insistent spre înțelegere reciprocă și comunicare, precum au făcut-o înainte de a se căsători, în societatea noastră ar fi mult mai multe familii fericite. Data viitoare vom continua tema despre comunicare ca factor principal al componentei bunăstării familiale. Fie ca dragostea lui Dumnezeu să unească inimile și familiile dumneavoastră.

...fiul adolescent care privește televizorul (ceva bun) în loc să spele vesela, aceasta înseamnă că el este acasă, și nu într-o companie rea;

...impozitele pe care le achitați, înseamnă că aveți de lucru;

...dezordinea de după serată, nevoia de a face curățenie, înseamnă că aveți prieteni;

...îmbrăcămintea care devine mică, înseamnă că aveți hrană îndeajuns;

...tavanele pe care trebuie să le înălbiți; ferestrele care trebuie iarăși spălate, înseamnă că aveți o casă;

...plângerile permanente îndreptate asupra acțiunilor conducerii, înseamnă că aveți libertatea cuvântului;

...locul pentru automobil, pe care l-ați găsit în colțul cel mai îndepărtat al parării auto, înseamnă că încă mai sunteți în stare să mergeți, ba mai mult – aveți propriul transport;

...factura enormă pentru încălzire, înseamnă că trăiți în căldură;

...că doamna din urma dumneavoastră din tramvai tușește tare – înseamnă că încă mai sunteți în stare să auziți;

...mormanul de rufe murdare pentru spălat și călcat – înseamnă că dumneavoastră și familia dumneavoastră are ce îmbrăca;

...oboseala și durerea musculară de la sfârșitul unei zile grele -- înseamnă că încă mai puteți lucra de minune;

...deșteptătorul care vă trezește iarăși noaptea, înseamnă că mai sunteți vii.

În sfârșit... pentru mulțimea scrisorilor electronice – înseamnă că aveți prieteni!

Diana LITOVCHENKO

DIN CARTEA DE NOTIȚE

Este rău că oamenii nu-L cunosc pe Dumnezeu, însă și mai rău este când oamenii mărturisesc a fi Dumnezeu ceea ce nu este Dumnezeu. **Luciu Lactanciu, apologet creștin de origine latină (aa. 260–325).**

Cine se teme cu adevărat de Dumnezeu, acela nu se teme de nimeni; cine nu se teme de Dumnezeu, acela trebuie să se teamă de toate. **Atanasie cel Mare, arhiepiscop de Alexandria (aa. 295–373).**

Întotdeauna să ai încredere în Dumnezeu – El nu pierde luptele. **Josemaría Escrivá, preot (aa. 1902–1975).**

Dumnezeu este iubitor de oameni, așa după cum Îl numim cu toții; trebuie ca și omul să fie iubitor de Dumnezeu. **Maxim Mărturisitorul, gânditor și teolog bizantin (în jurul aa. 580–662).**

Am fi fost foarte fericiți, dacă am fi făcut pentru Dumnezeu măcar atât cât facem pentru oameni din îngâmfare, frică sau respect. **Ioan Gură-de-Aur, arhiepiscop de Constantinopol (în jurul aa. 347–407).**

Nu îngădui mijlocitori între sufletul tău și Dumnezeu. Mai aproape decât tine nimeni nu poate fi mai aproape de Dumnezeu. **Lev Tolstoi, scriitor rus (aa. 1828–1910).**

Frica de Domnul este începutul și rădăcina evlaviei; dar aceasta nu este acea frică care izgonește din inimă dragostea față de obiectul fricii, ci o frică ca o temere de a nu jigni belșugul de dragoste a lui Dumnezeu prin încălcarea poruncilor Sale. **Ava Evagrije, pustnic (sec. VI).**

Cele mai serioase probleme ale omului contemporan se întâmplă din cauză că el și-a pierdut simțământul de conlucrare inteligentă cu Dumnezeu în planul Său referitor la omenire. **Fiodor Dostoevski, scriitor rus (aa. 1821–1881).**

Omului care caută adevărul lui Dumnezeu, care cere de la Dumnezeu înțelepciune și minte, Dumnezeu îi va descoperi lucrurile pline de înțelepciune, pe care le-a ascuns de înțelepții lumii acesteia. **Stefan Lyashevsky, protoiereu (aa. 1899–1986).**

Greutatea unei rugăciuni

Louise Redden, o femeie îmbrăcată sărăcăcios, cu o privire de om învins, a intrat într-o zi într-o băcănie. S-a apropiat de stăpânul magazinului într-un mod foarte umil și l-a întrebat dacă nu ar putea să-i dea și ei pe datorie câteva alimente. I-a explicat că soțul ei era foarte bolnav, că nu putea munci și că aveau și șapte copii, care trebuiau hrăniți. John Longhouse, băcanul, a privit-o de sus și i-a cerut să părăsească imediat magazinul său. Având însă în gând nevoile familiei sale, femeia i-a mai spus:

- Vă rog, domnule, o să vă aduc banii înapoi de îndată ce voi putea.

John însă îi spuse că nu-i poate da pe datorie, pentru că nu are credit deschis la magazinul sau. Lângă

teighea se mai afla încă un client, care a auzit discuția dintre cei doi. Clientul făcu câțiva pași înainte și îi spuse băcanului că o să acopere el costurile pentru orice are această femeie nevoie pentru familia sa.

Băcanul răspunse în silă:

- Ai o lista cu cumpărăturile de care ai nevoie?

Louise a răspuns:

- Da, domnule.

- Atunci pune-o pe cântar și eu o să-ți dau marfă de aceeași greutate cu lista dumată, spuse băcanul.

Louise, ezitând o clipă, cu privirea în jos, băgă mâna în geantă și scoase o bucată de hârtie pe care scrisese ceva în grabă. Apoi puse cu grijă bilețelul pe cântar, cu privirea tot aplecată. Ochii băcanului și ai celui alt client priveau plini de uimire cum cântarul

stătea înclinat în partea cu hârtia. Băcanul, privind la cântar, s-a întors ușor către client și îi spuse mormăind:

- Nu-mi vine să cred!

Clientul a zâmbit, iar băcanul a început să tot pună pe cântar alimente. Cântarul tot nu se echilibra, așa încât acesta tot pune pe el alimente, din ce în ce mai multe, până când pe cântar nu a mai încăput nimic. Băcanul ședea privind cu dezgust. În fine, smulse bucăți de hârtie de pe cântar și o privi cu mare uimire. Nu era vorba de o lista de cumpărături, ci era o rugăciune, care spunea așa: "Iubite Doamne, Tu îmi cunoști nevoile, așa că eu le pun în mâinile Tale."

Băcanul îi dădu femeii alimentele și privea în continuare tăcut, înmărmurit. Louise îi mulțumi și plecă din magazin. Celalt client îi dădu băcanului o hârtie de 50 de dolari și îi spuse:

- A meritat toți banii! Numai Dumnezeu știe ce greutate are o rugăciune!

Mana cerească

Astăzi oamenii numesc mană cerească un ajutor neașteptat. În istoria biblică mana este hrana trimisă de Dumnezeu din Cer poporului Israel în timpul pribegieilor prin pustie. „Domnul i-a zis lui Moise: „Iată că voi face să plouă pâine din ceruri. Poporul va ieși afară și va strânge cât îi trebuie pentru fiecare zi...” (Exodul 16:4). Cuvântul „mană” provine de la cuvântul eвреiesc care exprimă mirarea – man-hu – ce-i asta? Atunci când copiii lui Israel au văzut mana pentru prima dată, „... au zis unul către altul: „Ce este aceasta?” căci nu știau ce este...” (Exodul 16:15).

Strângeau mana dimineața devreme, „... fiecare strângea cât îi trebuia pentru hrană; și când venea căldura soarelui se topea” (Exodul 16:21). „... Ea semăna cu bobul de coriandru; era albă și avea un gust de turtă cu miere” (Exodul 16:31). „Poporul se risipea și o strângea, o măcina la rășniță sau o pisa într-o piua; o fierbea în oală, și făcea turte din ea...” (Numeri 11:8). Dacă era păstrată până dimineața, făcea vierni și se împutea (Exodul 16:20).

În ajunul zilei de sâmbătă mana era strânsă în cantitate dublă, deoarece în ziua de sâmbătă ea nu cădea:

„În ziua a șasea, au strâns hrană îndoit și anume doi omeri de fiecare. Toți frunțașii adunării au venit și au spus lui Moise lucrul acesta. Și Moise le-a zis: „Domnul a poruncit așa. Măine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert [astăzi], și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămâne!” Au lăsat-o până a doua zi dimineața, cum poruncise Moise; și nu s-a alterat și n-a făcut vierni. Moise a zis: „Mâncați-o azi, căci este ziua Sabatului; azi nu veți găsi mană pe câmp. Veți strânge timp de șase zile; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi”. Copiii lui Israel au mâncat mană patruzeci de ani, până la sosirea lor într-o țară locuită; au mâncat mană până la sosirea lor la hotarele țării Canaanului” (Exodul 16:22–26,35).

Sunt Cel ce sunt

Sunt Pâinea vieții ce-am venit să vă ridic din moarte, Sunt Bob zdrobit și măcinat; sunt Cel venit să poarte Sunt Trupul frânt și închinat, sunt Jertfa din altare Sunt sânge scurs pentru păcat, sunt Miel pentru iertare.

M-am coborât din cer la voi în dar și-n oferire, Mâncați și beți, primiți și luați, sunt pentru ispășire Veniți cu toți, sint din destul, e loc pentru oricine Eu chem și-astept, iubesc și plâng, Mă frâng și pentru tine.

Din veșnicia fără timp, M-am rupt pentru o clipă Și-am coborât din infinit în lumea cea finită. Sunt totuși Eu, sunt necuprins, sunt Dumnezeu prin Sine, De nu veniți, rămân și sunt; pieri-veți în rușine.

Daniel Brânzai

Lupașco Natalia

Cine zboară zănat de colo-colo și se așază pe un toporaș ori o păpădie de curând deschisă, ca ameuțit de atâta lumină, abia ieșit din închisoarea întunecoasă, cu gingașe aripioare croite cu colțuri rotunjite, cu stropi colorați care îi pătează haina mândră ca de mătase și capul însemnat colorat, cu antenele lungi umflate la vârf, rumenite, ca și crenguțele tinere de răchită? N-are glas, nu bâzâie ca albina abia dezmoșită, n-are nevoie de prea multă mâncare, căci zilele îi sunt numărate. Acesta este minunatul fluture, acest vestitor al primăverii, ce face podoaba florilor din pajiști, punându-se la întrecere cu ele, prin mândra lor îmbrăcăminte.

Fluturile pare a avea o viață simplă, zboară din floare în floare se mai tolănește la soare și își petrece viața scurtă: liniștit și fără griji... dar nu este așa. Deși fluturile pare să fie întruchiparea vieții lipsite de griji, acesta este o creatură foarte activă care îndeplinește un serviciu vital, în timp ce lucrează încontinuu, contra-cronometru. Există dimineți, când pur și simplu nu se poate mișca deloc. Problema constă în temperatura corpului, care fluctuează în funcție de mediul ambiant. După ce petrece o noapte friguroasă cocoțat pe o frunză, sângele lui este atât de rece, încât de-abia poate să se miște, cu atât mai puțin să zboare. Așa că trebuie să aștepte soarele. Când soarele răsare, fluturile își deschide aripile și le expune razelor calde, aripile întinse slujind drept panouri solare în miniatură, captând în scurt timp necesarul de căldură pentru ca fluturile să-și ia zborul. Dar dacă cerul este înnoțat? Acesta stă în așteptare până apare soarele, pentru a acumula necesarul de căldură. Dacă ziua nu este prea caldă, fluturile se oprește din când în când pentru o nouă terapie solară. Așa cum o mașină se alimentează cu combustibil la o stație de carburanți și el trebuie să-și facă „plinul” de energie solară. Odată ce energia lui este recuperată, el își continuă munca.

„Odată, un om a găsit un cocon de fluture regal și l-a luat acasă, ca să vadă tot procesul transformării acestuia în fluture. Într-o zi, i-a atras atenția un mic orificiu. Omul s-a așezat alături ca să observe cum iese fluturile. A stat așa ore în șir, privind cum acesta se zbătea să iasă prin acel orificiu. La un moment dat,

părea că s-a oprit. Omului i-a făcut impresia că fluturile a ajuns cât de departe putuse, dar că se împotmolise din pricina îngustimii găurii. Din bunătațe, omul a decis să ajute micuța creatură. A luat o foarfecă și a crestat coconul, în așa fel încât fluturile să poată ieși. Curând acesta a ieșit, dar avea un trup gros și aripi mici, foarte slabe. Omul continua să urmărească fluturile, așteptând să-i crească aripi, care să-i poată susține corpul și să-l ajute să zboare. Dar nu avea să se întâmple așa ceva. Fluturile și-a petrecut tot restul vieții târându-se de colo-colo, cu un trup mare, în comparație cu aripile sale mici. N-a ajuns să mai zboare vreodată. Omul, în bunătațe sa, dar și în graba sa, nu a înțeles că restricția impusă de orificiu și de cocon îl sileau pe fluture să lupte și astfel să pompeze fluidul din corp spre aripi, ajutându-le astfel să crească. Acesta era procesul pe care Dumnezeu îl gândise pentru dezvoltarea normală a fluturului și pentru a-l ajuta ca, într-o bună zi, să ajungă să zboare liber”. (Ilustrații fierbinți – Wayne Rice)

Tot așa, și pentru noi Dumnezeu a gândit în bunătațe Sa un proces de dezvoltare interioară. Adeseori, nu înțelegem de ce trebuie să trecem prin atatea greutăți, necazuri și încercări. Poate de multe ori murmurăm, trecând prin suferințe, neînțelegând pe deplin care este scopul lor, dar trecându-ne prin toate aceste faze, Dumnezeu ne formează pentru veșnicie. El ne vrea neprihăniți, sfinți, fără pată și fără zăbăritură, de aceea, în bunătațe Sa, privind la noi și la dreptatea Sa, vede zgura de pe noi și dorindu-ne sfinți și curați pentru împărăția Sa, preferă să ne treacă prin încercări pentru a ne curăța și a ne forma. Nici un om neîncercat nu va ajunge să zboare spre cer. Ca și copii ai Domnului, să acceptăm cu bucurie încercările, știind că acestea ne formează pentru veșnicie și că pe acest pământ nu vom găsi niciodată fericirea deplină. Viața pămantească este doar o pregătire pentru veșnicie. Împlinirea și fericirea deplină le vom întâlni atunci când vom ajunge în casa cerească și vom trăi eternitatea cu Dumnezeu. În zborul nostru de „fluturi regi” să „...ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aduce nădejde”. (Romani 5:3-4).

Citește ghicitorile și colorează insectele

Are-un ac micuț și fin,
Zboară lin din floare-n
floare,
Acu este cu venin
Iar polenu-i pe picioare.

(Alb) (A)

Zi și noapte prin fâneți,
Auzi mii de cântăreți.
Cine cântă toată vara
Prin fânețe cu chitară?

(Grețu) (I)

Are dansul și picioare
Dar e-obșnuit să zboare;
Tin, tin, tin și pișcătura...
Cine-i obraznicătura?
Slăbănog ca și o scamă,
Unde pișcă, lasă rană !

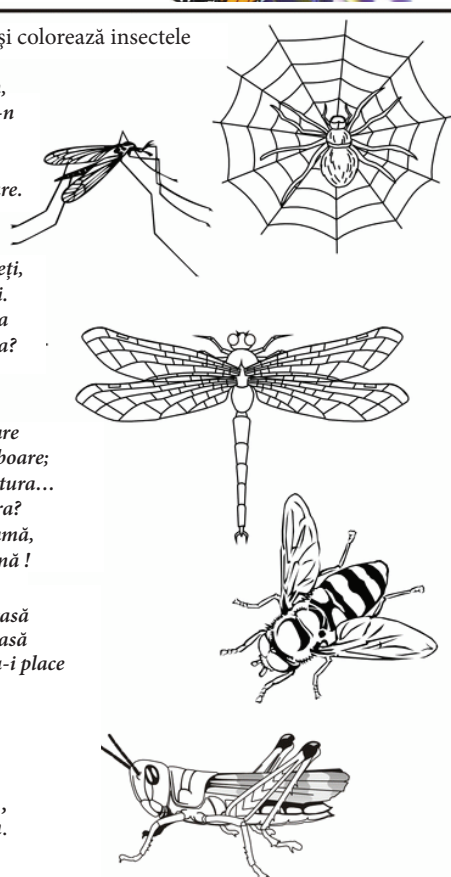
(Tânăr) (I)

Cine țese-n colț de casă
Pânză nouă de mătasă
Gospodinei când nu-i place
Curetenie să fie
În odaie el îi face
Ditamai țesătorie.

(Păianjen) (I)

E un mic aeroplan,
Cu aripi de celofan.

(Libelula) (I)

Tabăra inimilor nesingurate

Și Dumnezeu a zis : «Nu este bine ca omul să fie singur»

Dacă ești membru al Bisericii AZȘ și dacă îți place să-ți petreci timpul în compania altor creștini, dacă ai între 28 și 50 de ani, ești singur și nu există obstacole în intenția ta de a-ți întemeia o familie, dacă dorești să-ți lărgesti cercul de prieteni, să comunici mai bine și să te odihnești în mijlocul naturii, atunci acest anunț este pentru tine ...

Te invităm la **tabăra noastră, care se va desfășura în Codrii satului Bahmut, raionulul Călărași, în perioada 19-21 iulie curent.** Scopul taberei noastre este comuniunea creștină, edificare și recreere precum și dezvoltarea personală și spirituală. Nu în ultimul rând, vom pune accent pe sprijinul reciproc, extinderea viziunii și lărgirea cercului de prieteni.

Invităm, de asemenea, cuplurile căsătorite la **Tabăra de Familie 2012, care va avea loc în perioada 2-5 august curent.** În afară de serviciile divine speciale mai intenționăm să organizăm: «Întrebări și răspunsuri», «mărturii personale», «conversații». Pentru mai multe informații, citiți următorul număr al ziarului nostru.

Răspunsul căutărilor tale!

Sola Scriptura

vă oferă gratuit următoarele studii prin corespondență:

Când dragostea se întoarce acasă - secretele unei căsnicii fericite

Principiile fundamentale ale sănătății

Hristos-Lumina lumii - viața și activitatea Domnului Isus

Viața lui Isus - curs pentru copii de la 8 la 13 ani

Formula vieții - curs pentru adolescenți și tineri: prietenie, dragoste, muzică, scopul vieții

Studiul cărții profetice Daniel

Un nou început - explicație a marilor teme biblice, cu texte biblice, dovezi istorice și arheologice

www.solascriptura.md

solamd@mail.ru

DACĂ DORIȚI SĂ VĂ ÎNSCRIEȚI LA CURSURI, COMPLETAȚI CUPONUL ȘI EXPEDIAȚI-L PE ADRESA :

Chișinău 2028,
c/p 1023,
tel. (022) 28-09-17

www.adventist.md

Situl oficial al Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea

- Știri
- Video
- Articole
- Galerie foto
- Predici
- Biblioteca
- Școala de Sabat
- Devoțional
- Audio
- Panou

Publicație oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din Republica Moldova

Articolele din ziarul «Comoara Ascunsă» sunt preluate parțial din publicația «Vecinoc Socrovișe». Materialul este tipărit cu permisiunea editurii «Djerele Jitea» din Ucraina.

Director: Gheorghe Zamostean
Redactor-șef: Sergiu Lupașco
Traducerea: Lucia Leahu
Corectură: Maria Cioaric
Tehnoredactare: Iulia Smali, Sergiu Lupașco

Imprimare: EditTipar Grup S.R.L.
Tiraj: 42 000 ex.

Adresa redacției: Comoara Ascunsă, Departamentul Comunicare, Uniunea de Biserici Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din Republica Moldova MD-2070, mun. Chișinău, str. Ialoveni 1/1, tel. (022)728473, fax 723170 e-mail: union@adventist.md

„Cărțile sunt cei mai tăcuți și constanți prieteni; sunt cei mai accesibili și înțelepți consilieri și cei mai răbdători profesori”.

Charles Eliot

Dacă vrei să ai prieteni adevărați care să nu-ți trădeze niciodată așteptările, te invităm la

CENTRUL DE CARTE,

situat în sectorul Telecentru, str. Ialoveni 1/1,
Centrul Creștin Adventist din Republica Moldova.

Te așteptăm cu drag!

de luni până joi, de la ora 9.00 până la 15.00
și vineri de la ora 9.00 până la 12.00.

DEGEABA știi să citești,
dacă n-ai citit niciodată Biblia.
DEGEABA ai urechi,
dacă n-ai ascultat
emisiunea Universul Credinței!

UNIVERS FM Ora:
Chișinău - 92,8 Mhz
Cahul - 101,4 Mhz
7:30 și 20:30 (zilnic)

De la producătorii emisiunilor
«Tableta zilei»,
«Viața la superlativ» și
«În centrul atenției».

ADRESA expeditorului dvs.